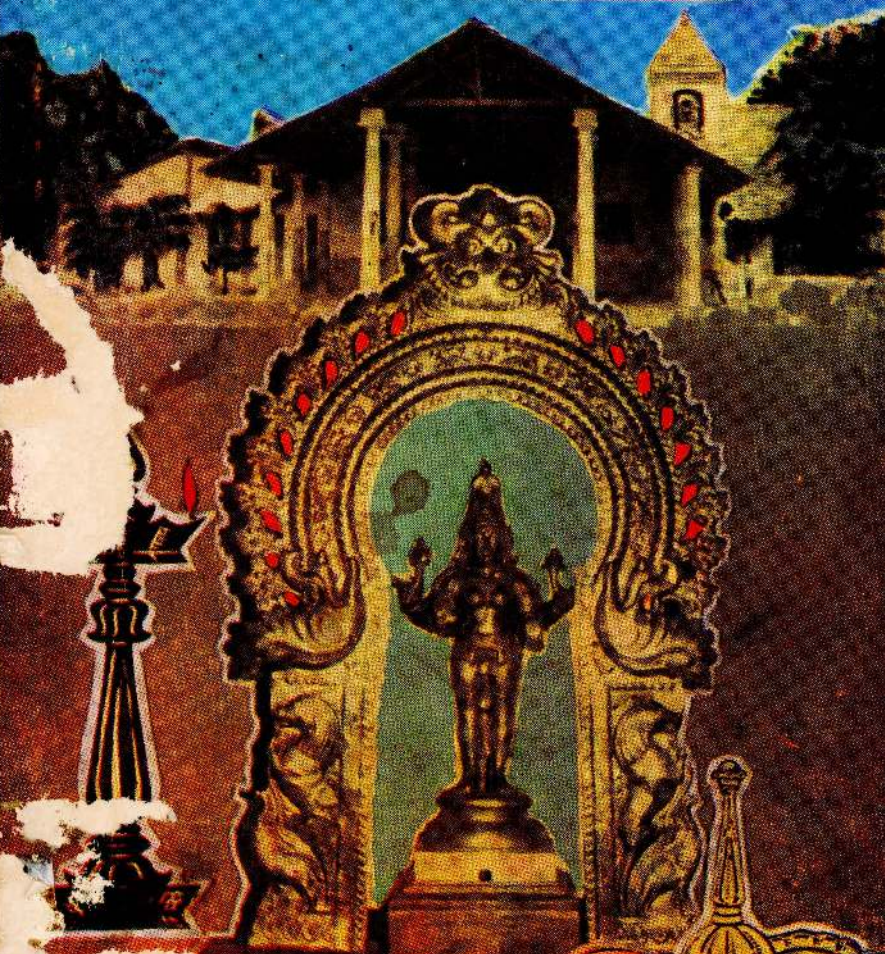

0730

மனோன்மணி அந்தாதி

கதிர்மலையாள்

www.noolaham.org | aavanaham.org

சிவமயம்

மனோன்மணி அந்தாதி

ஆக்கம் :
'கதிரமலையான்'

வெளியீடு :
'கதிரமலை', ஊரெழு
(இலங்கை)

விபவனா புரட்டாதிமீ மூன்றாம்வ

1988

சமர்ப்பணம்

தாய்க்குத் தாயாக எம்மை வளர்த்த
தெடுத்து இந்த உலகத்தில் யாம் வாழ்
வாங்கு வாழ்வதைக் கண்டு களிப்பே
ருவகை கொள்ளும் ஒரேஒரு ஜீவன்,
எமக்கு எறும்புகடித்தால் தனக்குப்
பாம்பு தீண்டியதாக உணர்ந்
துருகும் அம்பாளின் சீரிய அடி
யாள் சிவத்திரு அன்னமுத்து
அம்மையாரின் திருக்கரங்
களில் இந்நூலைச் சமர்ப்
பித்து மனோன்மணியின்
அருள்வேட்டு இறும்பூ
தெய்துகின்றேன்.

பிரசுரம் : 4

ஆக்கம் : 'கதிரமலையான்'

(ச. கதிரவேலு)

ஊரெழு, இலங்கை

பதிப்பாசிரியர் : ச. மகேஸ்வரன்,
பொறியியலாளர்,
லண்டன்

வெளியீடு : 'கதிரமலை',

ஊரெழு, சுன்னாகம்

முதற் பதிப்பு : 19-09-1988

உரிமை : ஆக்கியோனுக்கே

அச்சுப்பதிவு : திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்

விலை : ரூ. பத்து

நூன்முகம்

சைவம் என்பது சிவம் சம்பந்தமானது. சிவ சமயம், அன்பு, கருணை, அகீம்சை, நம்பிக்கை, அறிவு என்பவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்தது. 'கள்ளமிலா அறிவும் அந்த அறிவுக்குள்ளே கலந்து நிற்கும் பெருங் கருணையுந்தான் இறை தத்துவமாகும்' என்பார் இராமலிங்க அடிகளார். இதுவே சைவம்.

சைவம் சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டது. "பழுத்த புளியம்பழத்தைப் போல, பற்றெல்லாம் நீங்கிநிற்கும்போது பேரின்பத்தை நுகரலாம்" என்று சொல்வது அதன் சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று. பேரின்பம் - வீடுபேறு என்பதன் விளக்கம், நிறைவு - நிம்மதி - சலனமற்ற நிலை - அமைதி - ஆனந்தம் என்று பேசப்படுகிறது. பலவித உருவ வழிபாடு சைவத்தின் இன்னொரு சிறப்பாகும். அறிந்ததினூடாக அறியாததற்கு, விரும்பியதனூடாக - விரும்புவதற்கு இட்டுச் செல்லுதலே இதன் வழியாகலாம். உருவத்தினூடாக அருவத்தை அறிதலாகும். சுதந்திரமான வழிபாட்டுமுறை சைவத்தின் தனிப் பெருமை. எத்தனை வேறுபட்ட உருவங்களில் வழிபட்டாலும் - கண்டாலும், கடவுள் ஒன்றே. அதில் மலைப்புக் கிடமில்லை. ஓராயிரம் நாமம் சொல்லி அழைத்தாலும் ஓர் உருவமும் இலாதானே இறைவன்.

"ஒருநாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றும் இல்லாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணம் கொட்போமோ"

(திருத்தெள் - 1)

நாம் விரும்பும் உருவினூடாக இறைவனை அடைய முடியும் - காண முடியும். இறை வழியிற் செல்லும் வளர் நிலையில் உருவமே இல்லாத நிலையை - உண்மையை அறிவோம்.

திருக்கோயில்களிலே காட்சியளிக்கின்ற துவார பாலகர்களிலே ஒருவர் ஆட்காட்டி விரலைக் காட்டி நிற்பது, உள்ளே வழிபடச் செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது. மற்றொரு துவாரபாலகர், ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள் ஒன்று என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்று இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. இதையே வேதம் கூறுகிறது. நமது விருப்பப்படி எத்தனை வேறு பட்ட வடிவங்களிற் பார்த்தாலும் - வழிபட்டாலும் - தோன்றினாலும் ஆண்டவன் ஒருவன் என்பது தான் அடிப்படை.

நம் உள்ளத்தில் நம்மை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்ற இறைவன் - பிரான், எண்ணத்தையும், சொல்லையும், செயலையும் தாய்மைப்படுத்தி வழி நடத்துகிறான். அன்னை வழியில் அன்பாக வழிப் படுத்துகிறான். உயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தி முத்தியை வழங்கும் சூழ்நிலையில் இறைவன் முதலில் எடுக்கும் வடிவம் தாய் வடிவமாகும். இறைவனே தாயாக நின்று ஆன்ம கோடிகளை நாடி, பேணி, வழிநடத்திப் பற்றறுக்கின்றான். இம்மையிலோ, மறுமையிலோ நிம்மதியடையப் பேரின்பம் நோக்கி நடைபோடவேண்டியுள்ளது. அதற்கு வழி அன்னை பாதத்தைச் சிக்கெனப் பிடித்தலே.

“நூறு ஆவின் பாலை இறைவன் திருமுடிக்கு மேல் ஊற்றி, நூறு வகையான பூக்களைக்கொண்டு இறைவன் திருநாமம் சொல்லி அர்ச்சனை செய்வதைக் காட்டிலும், சிவன்மேல் ஒரு பாடல் பாடி வணங்குவது என்பது மேலானது” என்கிறார் சிவபெருமான் திருவந்தாதி பாடிய கபிலதேவர். அடியேனுக்கு இவ்வாறான தெள்ளிய கருத்து ஒன்று இருந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை யாயினும், யான் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்கின்ற சிற்றூரில் என் மூதாதையர் வழிபட்டுவந்த அன்னை பராசக்தியை - பர்வதவர்த்தினியை - மனோன்மணியைப் பற்றி ஏதாவது பாடவேண்டுமென்ற மாதிரி ஓர் அருள் கிடைத்தது. ஆதித் தாயாகிய மனோன்மணியே அந்தக் கருமத்தை நிறைவேற்றியும் வைக்கிறாள். யாவும் அன்னையின் அருளே.

இப் பாடல்களைப் பார்த்துத் திருத்தங்கள் செய்தவர் என் பெருமதிப்புக்குரிய அன்பர் கரம்பனூர் ‘சாத்வீகம்’, பண்டிதர் ச. குமரேசையா அவர்கள். இத்தகைய பணியில் அடியேன் ஈடுபடத் தூண்டுகோலாய் அமைந்தவர் கவிஞர் ‘ஆழ்கடலான்’ (திரு. முருக. வே. பரமநாதன்) அவர்கள். நூலுக்கு மதிப்புரை வழங்கியிருப்பவர் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம் அவர்கள். அணிந்துரை அளித்திருப்பவர் சுந்தரர்

பிள்ளைத் தமிழ் ஆசிரியரும், சுந்தரர் தேவார உரை ஆசிரியருமான பண்டிதர் சோ. தியாகராசபிள்ளை அவர்கள். எமது ஆக்கமனைத்திற்கும் உறுதுணையாகப் பின்நிற்பவர் திரு. சி. பாலகப்பிரமணியம் B. Ed. அவர்கள். சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தினர் நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவியோர். இவர்கள் அனைவருக்குமே மனோன்மணி அம்பாள் அருள்புரிவாளாக. அடியேன் என் இதயபூர்வமான நன்றியையும், வணக்கத்தையும் யாவர்க்கும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

வணக்கம்.

“கதிரமலை”

ஊரெழு, இலங்கை

19-6-1988

“கதிரமலையான்”

(ச. கதிரவேலு)

பதிப்புரை

நூலாக்கம் என்பது என்ன இலகுவான காரியமா? நூலை எழுதி முடித்தபின் ஹாயாக உட்கார்ந்துவிட முடியாது. அதை அரங்கேற்றி ஒஓ என்று சபாஸ் பெறுமட்டும் அப்பாடி ஒட்டந்தான். தூங்கும்போதுகூடத் தலையைக் குழப்பும். இந்த அனுபவம் எல்லார்க்கும் கிட்டாது. மகப்பேறு போலத்தான். குழந்தை குவா குவா என்றதும் வேதனைகள் பெரு மகிழ்ச்சியாகும். நூலை மக்கள் கையிலே ஏந்திப் படிக்கும்போது நூலாசிரியருக்கும் பதிப்பாசிரியருக்கும் ஆனந்தம் அளவிடமுடியாது. எப்படித்தான் ஆக்கி அச்சிட்டாலும் முன்னுரை—மதிப்புரை—அணிந்துரை—பதிப்புரை என்றில்லாவிட்டால் வெறும் பாலாய்த்தான் இருக்கும். இந்த வகையிற் பதிப்பாசிரியரின் கருத்துக்களை இங்கே முன்வைக்கின்றேன். பாலோடு தேன், கற்கண்டு, பழம் சேர்ந்தது போலத்தான் இவை.

யாம் பிறந்து தவழ்ந்து — ஓடியாடிப் பாடித் — தொட்டுப் பரிசித்த மண்ணை எப்படிப் பிரிந்து வாழ முடியும். செம்புலப் பெயல் நீர்தான் அது. அன்னை நொந்து சுமந்து பெற்று, நோகாமலேந்தி முலை தந்த பாலில் வாத்தஸல்ய உணர்வு ஊட்டம் பெற்றாலும், அந்த மண்ணின் வாசனையும் வ்ளமும் கூடச் சுவைத்தது. அது மட்டுமா? என் முன்னோர் பாரம்பரியமாய்க் கையெடுத்து வணங்கிய குல தெய்வத்தின் அருட்கருணையும் — பாசமும் பந்தமும்

கூடச் சொட்டிநிற்கிறது. இந்த உணர்வு ஆயிர மாயிரம் பிறவிகளிற்குள் கூர்க்கும். நாயிந்தச் சீமையிலே வாழ்ந்தாலும் - ஆயிரமாயிரம் காதம் கடந்த ஊரெழுவையும், வாழ் முதலான தெய்வத்தையும் பிரிந்திருக்க முடியுமா? கணமேனும். இந்நிலை எமக்கும் தெய்வத்துக்குந்தான் தெரியும். பிறருக்குச் சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது. ஆரூரரும் - அப்பரும், சம்பந்தரும் - வாதலூரரும், ஆரூரையும் - அதிகையையும், சீகாழியையும் - திருப்பெருந்துறையையும் முன்வைத்துத்தான் பதிகம் பாடிக் காட்டியுள்ளனர். வள்ளலாருக்குக் கந்த கோட்டம், வாரியாருக்கு வயலூர், தொண்டரடிப் பொடியாருக்குப் பொன்னரங்கம், சிதம்பர சுவாமி களுக்குப் போரூர் போலத்தான் எமக்கும் மனோன்மணி கோயில் கொண்ட ஊரெழு.

கிழாணப்பதி மனோன்மணித் தாய்மீது எழுந்த இப்பிரபந்தத்தைப் பதிப்பிக்கும் பெரும் பாக்கியம் நமக்குக் கிடைத்தது, சடாரி வைத்து ஆசீர்வாதம் பண்ணியது போல இருக்கிறது. இக் கைங்கரியம் எமக்குப் பூரண அமைதியையும் நிறைவையும் மட்டும் கொடுக்கவில்லை; என் தாயகத்துக்கு இதுவரை செய்யாத பங்களிப்பொன்றைச் செய்கிறேனென்ற ஆத்மீக திருப்தியும் பெற்றிருக்கின்றேன். ஒரு ஆலயம் பாடல் பெற்றிருக்கவேண்டும்; வைப்புத் தலமாயிருக்கவேண்டும்; அன்றேல் பிரபந்தங்களாற் போற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் மனோன்மணியின் திருப்புகழை ஒலியலை

யாக்கி வானத்திலே பரக்கவிட்டிருக்கிறோம். வசதியான அலை நீளங்களில் பிடித்துப் பயன்படுத்துங்கள். ஒரு இராஜ கோபுரம் பேராலமைந்த மனோன்மணி அந்தாதி நூலாக்கம் பெற உழைத்தவர்களில் இருவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். ஒருவர் பண்டிதர் ச. குமரேசயா, மற்றவர்களுக்கு முருக. வே. பரமநாதன் அவர்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றியைக் கூறி அன்னையின் அருட்குடைக்கீழ் எல்லாரு மின்ப நிறைவுற்று வாழ வேண்டுமென வேண்டி அமையுதும்.

உலகெங்கும் அமைதியும் சமாதானமும் நிலவ அன்னையை ஒரேகுரலிற் பிரார்த்திப்போமாக.

இலண்டன்
1-9-1988

ச. மகேஸ்வரன்

மதிப்புரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள் எழுதியது

ஈழத்துத் தமிழர்களின் கோயிற் பாரம்பரியத்தில் அம்மன் வழிபாடு மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தெல்லிப்பளை துர்க்கை அம்மன் ஆலயம்முதல், சிறு மேடையில் வைத்து வழிபடும் கடல் நாச்சியம்மன் ஆலயம்வரை பல்வேறு நிலைப்பட்ட அம்மன் ஆலயங்கள் ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் பரந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றில் பிராமணர் பூசைபுரியும் ஆலயங்கள் ஒருவகை; அம்மன் அடியார்கள் தாமே பூசைக் கிரியைகளை நடாத்தும் ஆலயங்கள் இன்னொருவகை.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆறுமுகநாவலரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட சமய கலாசார மறுமலர்ச்சியின் பயனாக ஆலயங்களில் அர்ச்சகர் வழிபாட்டுப் பூசைமுறைகள் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் பல கண்ணகி அம்மன் ஆலயங்கள் மனோன்மணி மூர்த்தமாக மாற்றம்பெற்றமை ஈண்டு நினைவுகொள்ளப்படவேண்டியது அவசியமாகிறது. இதன் விளைவுகளும் சிந்திக்கப்படவேண்டியன.

இப் பின்னணியில் ஊரெழு மனோன்மணி அம்மன் ஆலயம் வரலாற்றுப் பழமைமிக்கதாகும். சுமார் 200 ஆண்டுப் பழமையான இவ்வாலயத்தில் மாரியம்மன் வழிபாடே முதலில் இருந்ததாகத்

தெரிகிறது. இத்தலத்தின்மீது ஊஞ்சலைத்தவிர முதற் பாடப்பட்ட பிரபந்தம் இதுவாகும். அடியார்க்கு அருள் வாரிவழங்கும் மனோன்மணி அம்மனுக்குக் கதிரமலையானும் ஓர் அந்தாதிப் பிரபந்தம் பாடியமை அவர் பெற்ற அருளின் மாட்சியேயாகும்.

தமிழிலக்கியப்பரப்பில் முதன்முதலாக அந்தாதி இலக்கியம் படைத்தவர் காரைக்காலம்மையாராவர். இறைவனின் உருவத் திருமேனியின் அருட்பொலிவையும், சிவனருளின் மேன்மையையும், சிவனது அற்புதங்களையும் 102 வெண்பாக்களில் 'அற்புதத் திருவந்தாதி' என்ற பெயரில் பாடினார். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தாதி வடிவில் பல்வேறு பக்திப் பிரபந்தங்கள் தோன்றலாயின. நாயன்மார்களை விட ஆழ்வார்களே அந்தாதிப் பிரபந்தத்தைப் பெரிதும் கையாண்டுள்ளனர். முதலாம் பாட்டின் ஈற்றடியோ, ஈற்றுச் சொல்லோ, கடைசி எழுத்தோ அடுத்துவரும் பாடலின் முதலில் அமைய நூறு பாடல்களில் பாடும் இலக்கிய வடிவமே அந்தாதிப் பிரபந்தமாகும். பிரபந்தத்தின் துவக்கமே இறுதிப்பாடலின் முடிபாயமைவதுமோர் இலக்கணமாகும். மிகப்பெரிய அந்தாதித் தொடையான திருவாய்மொழியமைப்பு இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். கதிரமலையான் ஊர்வளமும், மனோன்மணி அம்மன் அருள்வளமும் பற்றித் தமது அந்தாதிப் பிரபந்தத்தில் பாடியுள்ளார். தேவார, திருவாசகங்களிலும் முத்துக்குமாரசுவாமி மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழிலும், அபிராமி அந்தாதியிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் பயிற்சியும் கதிரமலையாண்டிம் காணப்பட்டமையின் அனுபவ வெளிப்பாடே மனோன்மணி அந்தாதி

யாகும். இறையருள் வேண்டி உருகும் அப்பர் சுவாமிகளின் தேவாரப் பாக்களின் சொல்லாட்சிகள், பக்திச்சுவை கனிந்துருகப் பாடிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் பாடலடிகளும் மனோன்மணி அந்தாதியைப் படிக்கும்போது எமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன.

அறுசீர் விருத்தப் பாக்களால் அமைந்த நூற்றொரு பாடல்களினால் இந்நூல் ஆக்கம் பெற்றுள்ளது. கவிஞரின் சொல்லாட்சித் திறனும் கவிதைவளமும் இந் நூலிலே விதந்து கூறத்தக்கவகையில் காணப்படுகின்றன. மனோன்மணி அம்மன் ஆலயமணியோசை தினமும் ஊரெழு எங்கணும் பரந்தொலிக்கிறது. அந்த மணியோசையின் எதிரொலி எந்நேரமும் கவிஞரின் உள்ளத்திலே நின்றொலித்திருக்கிறது.

“ஊர்ப்பரவும் மணியோசை ஊடே என்
உள்ளத்தில் உனத ருள்தான்”... ..

(பாடல்—7)

என்ற பாடல் வரிசைகளில் இவ்வுணர்வைக் காணலாம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் பக்தி ஞானப் போக்கு மனோன்மணி அந்தாதியிலும் வெளிப்படுகின்றது.

“நோக்கரிய நோக்காலே நுண்ணறிவின்
உணர்வாலே நுகர்வே யில்லாப்
போக்கரிய புன்மலத்தைப் போக்கடித்தே
எமையாளும் புண்ணி யத்தாய்”

(பாடல்—25)

என்ற அடிகள் திருவாசகத்தை நினைவூட்டுகின்றன.

மனோன்மணி அம்மையின் தாயன்பு நிலையினை அடியார் பாவனையில் இருந்து பாடும்போது இயல்பாகவே பக்திரசம் கனிந்து நிற்கிறது.

“ தானாக வந்தென்னுள் தங்கியருட்
தரவுபல தந்த தாயே
ஊனாக உயிராக உள்ளமெல்லாம்
உணர்வளிக்கும் உந்து சக்தி
தேனாகப் பாலாகத் தெவிட்டாத
கனியாகத் தீந்த மிழாய்
கானூர ஓடிவரும் கருணைவெள்ள
மாகவேயாம் கண்டோம் கோதாய்.”

என்பன போன்ற பாடல்கள் பக்திச்சுவையின் எல்லையில் வைத்து மதிப்பிடத்தக்கவை.

மனோன்மணி அம்மன் ஆலயத்தில் நடைபெறும் மகோற்சவ காலங்களிலே தினமும் பண்ணுடன் பக்திச்சுவை ததும்பப் பாராயணம் பண்ணப்பட வேண்டியதோர் அரிய நூலை அளித்த கதிர்மலை யானுக்குச் சைவ உலகு பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. சமய இலக்கியத்துறையில் கவிதை வார்ப்பு என்பது எல்லோருக்கும் கைவந்த கலையன்று. நூலாசிரியர்க்கு ஓரளவு கைவரப்பெற்றமை இன்றைய தலைமுறையில் போற்றற்குரியது. இதற்கு முன்னரும் ஆசிரியர் இரு பிரபந்தங்களை முன்வைத்துள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. அன்றொரு முயற்சி தொடர ஆதிபராசக்தி அருள் பாலிப்பாளாக.

யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி,
5-6-88.

கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்
(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை)

அணிந்துரை

பண்டிதர் சோ. தியாகராசபிள்ளை அவர்கள், கரம்பொன்.

ஊரெழுவில் கோயில்கொண்டருளிய மனோன் மணியம்பாளுக்குப் பேரன்பர் 'கதிரமலையான்' அவர்கள் ஆக்கிய அந்தாதி ஒன்று எமக்குக் கிடைத்தது.

மனம் போனவாறு யாப்புக்களைப் புதியவாறு அமைத்து வெளிவரும் கவிதை நூல்கள் மலிந்த இக்காலத்தில் வழிபடுந் தெய்வத்திற்கு மரபுக் கவிதையை எழுதி வெளியிடும் ஆசிரியருக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும்.

ஊரெழுவில் கிழாணை என்னும் பகுதியில் குடி கொண்ட அம்பாளின்மீது அந்தாதியாகப் பாடப் பட்டது இந்நூல்.

ஆசிரியர் அம்பாளிற்கொண்ட ஈடுபாடு பல சொற்களைத் தொடுக்கச் செய்துவிட்டது. நன்றி மறவாமல் ஆலயத்திற்குக் கைமாறு கருதாமற் றொண்டுசெய்த தம்பரப்பாவை 16ஆம், செய்யு ளிலும், பிடியரிசிக் குட்டான் இழைத்து அரிசி பெற்றுச் சிவப்பணி செய்த தவச்செல்வி இலட்சுமி யம்மாவை அடுத்த பாடலிலும் பாடி நினைவூட்டி யுள்ளார்.

இனி, ஆசிரியர் பாடல்களை அறுசீர் விருத்தமாக எடுத்துக்கொண்டார். பக்தி மிகுதியால் பல பல சந்தங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. 'வல்லியன இடை

யானை ' என்ற பாடல் சந்தமும் பொருளும் சிறந்து விளங்குகிறது. 11ஆம் பாட்டில் 'ஆப்பான உனதருள் என்ற தொடர் கருத்தழகு உள்ளது. ஆப்பு என்பது கடையாணி எனக் கொள்ளல் வேண்டும். 'கண்ணி ரண்டும் களித்துமிக' என்ற 24ஆம் பாடல் மெய்தான் அரும்பி என்ற திருவாசகத்தை நினைவுபடுத்துவது. 'காணாத கற்பகத்தை' என்ற பாடலில் மருதநில மான கிழாணை செம்பாட்டுப் பூமி யென்று கூறப்படு வதும் அழகு. 31ஆம் பாடல் "என் குறைகள் தீர்ந்து ஐம்புலன்கள் இரிந்தோடச் சிவஞானம் தீண்டி வைக" என்றழகு செய்கின்றது. 74ஆம் பாடல் அம்பிகையின் உருவ வருணனையாகி அம்பிகை அழகுக்காடு ஆகிறாள். 75ஆம் பாடல் 'காட்டுரீர்க் கடல்' என்ற தேவார நினைப்பாக்குகிறது.

இன்னும் பல அழகுகள் ஆங்காங்கு உள்ளன.

ஆசிரியர் அம்பாளின் பேரில் தீராக் காதல் உடையவர். அவனைப் பாடினால் மிடிதீரும் என்பதில் வைராக்கியம் கொண்டவர் என்பது பாடல்களில் புலனாகின்றது.

அன்பர் கதிரமலையான் இன்னும் பல பாடல் களைப் பாடி மகிழவேண்டும் என்பது எமது அவா.

அவருக்கு மதுரை, காஞ்சி, ஆரூர், காசி, தில்லை முதலிய தலங்களில் இருக்கும் அம்பாளின் கடைச்சம் பெருகுக! எனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

அன்பன்

கரம்பனார்

சோ. தியாகராசபிள்ளை

18-8-1988

சிறப்புரை

கலாநிதி, வித்துவான் க. ந. வேலன் அவர்கள் வழங்கியது

வாயும் மனமுங் கடந்த மனோன்மணி
 பேயும் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
 ஆயும் அறமுங் கடந்த அரனுக்குத்
 தாயும் மகனும்நல் தாரமு மாமே.

— திருமூலர்

நாம் சிறுவர்களாயிருந்தபோது ஈற்றெழுத்துக் கவிபாடுவது வழக்கம். ஒரு சிறுவன் நினைவிலுள்ள ஒரு பாடலைப் பாட அதன் ஈற்றெழுத்தை முதலாகக் கொண்டு மற்றொரு சிறுவன் தன் நினைவிலுள்ள ஒரு பாடலைப் பாடுவான். இது இப்படியே நீளும். எதுவும் சினிமாப் பாடலாக இராது. மனனம், நினைவாற்றல், நல்ல பொழுதுபோக்காய்க் கழிந்த காலமது.

பின்னர் அந்தாதிப் பாடல்களைக் கற்கும் வாய்ப்பு வந்தபோது இளமையிற் செய்த இந்த வினையாட்டு, பெரிதும் பயன்பட்டது. பக்தி மொழியென்னும் புகழினைத் தமிழுக்குத் தந்த பக்திப் பாடல்களைப் போலப் பிரபந்தங்களும் பக்தியை வளர்த்துள்ளன. அவ்வகையில் அந்தாதியும் அதனைப் பாடுவதில் வல்லான் எனப் புகழ்மேவிய ஒட்டக்கூத்தனும் போற்றப்படுவர்.

வசன கவிதை அலைமோதும் இந்நாளில், அந்தாதி எடுபடுமா? என்னும் ஐயம் எழலாம். ஆதியும் அந்தமுமிலா அரும்பெரும் சோதியாகிய மனோன்மணியை அந்தாதிப் படுத்துவது கதிர்மலையானின் பக்திப் பெருக்கைக் காட்டுவதாகும். “ பக்தி என்றொரு நிலை வைத்தாய் எங்கள் பரமா, பரமா ” என்பான் பாரதி. இந்தக் கதிர்மலையானின் பக்தி ஊரெழு கிழக்கையும் மேற்கையும் இணைத்துக்கொண்டு, வடக்கு வெளியிலுள்ள கண்ணகி அம்மனையும், கிழாணைவாழ் மனோன்மணியையும், ஊர் முகப்பில் உள்ள அரசடியின் பிள்ளையாரையும் அணைத்துக்கொண்டு வளர்த்த பக்தியாகும்.

கதிர்மலையான் சிறுவயதிலிருந்தே இந்த மூன்று திருக்கோவில்களிலும் சரியைத் தொண்டு பூண்டு ஒழுகியதை நானறிவேன். ஆதலால் மனோன்மணி அந்தாதி அனுபூதியில் விளைந்த அந்தாதி யாகும். அதனால்தான் பாடல் இரண்டில், ‘நாள் தோறும் நான் (அகப்பற்று) தேய நல்லனவற்றை மனத்து இருத்தவேண்டும்’ எனவும், அதனால் நடிப்பு நீங்குமெனவும் கூறி,

“ ஆள்வேறு அவள் வேறு அவளன்பின் பால் வேறன்று என்னும் உண்மையை ” அவள் “ தோள் மீது கரமணைத்துத் தொண்டர்களின் துயர்துடைப்பாள் ” என அவள் நின்ற அத்துவிதக் கலப்பைப் பாட முடிந்தது.

ஆதியும் அந்தமு மில்லா மனோம்மணி
 ஆதியும் அந்தமு மாய்வரு காரணம்
 நீதியுள் நின்று நீளைப்பு மறப்பற்ற
 நேசத்தார்க் கன்றி நீளைய வொண்ணாதே
 ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அன்னைக்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆய்வரு பாடலை
 ஒதிஒதி உணர்ந்திட யாத்தனன்
 ஊரெழு வாழ்கதி ரவேலெனும் கவிஞனே.

தென்புலோலி.
 புலோலி
 25-10-88

கலாநிதி க. ந. இரத்தினவேல்
 (வித்துவான் வேலன்)

மனோன்மணி அந்தாதி

காப்பு

வெண்பா

சீர்பூத்த ஊரெழுவில் சித்தமுற நாம்வணங்கும்
கார்பூத்த தும்பிக் கணபதியே — பார்பூக்கும்
அந்தாதி பாடவே அம்மை அருள்கூட்ட
வந்தருள்வாய் வாக்கை வளர்த்து.

நூல்

சீர்பொலியும் ஊரெழுவில் சிவமயத்தின்
பேரருளாஞ் செல்வஞ் சேர
ஊர்நடுவில் மனோன்மணியாய் உம்பரொடு
இம்பருமே உருகக் கல்லில்
நார்உரித்தா ராகளமை நல்வழிக்
கமைத்தாண்ட நமையாள் தாயே
பேர்இன்பத் தேன்மாரி பெய்வாளே
பெருநிதியாய்ப் பிடித்தோம் தாளே. 1

தாள்மீது மலரிட்டுத் தருக்கொழித்துத்
தண்டனிட்டுத் தலையே சாத்தி
நாள்தோறும் நான்தேய நல்லனவே
மனத்திருத்தி நடிப்பும் நீக்கி
ஆள்வேறு அவள்வேறு அவளன்பின்
பால்வேறு அன்றென் றேரின்
தோள்மீது கரமணைத்துத் தொண்டர்களின்
துயர்துடைப்பாள் துணையாய்த் தோன்றி.

தோன்றினையே தோகைமயில் தோற்றமெனத்
 துய்யதவத் தோரி டையே
 மூன்றிணைந்த வெவ்வினையை மூழ்கடிக்கும்
 முதலாகி மூத்த தெய்வம்
 சான்றாக எம்முன்னே சஞ்சாரம்
 ஆகவேயாம் சரணம் வேண்டி
 ஏன்தானே அலைகின்றோம் எங்கெல்லாம்
 இலங்கிடவே எம்தாய்ச் சென்னி. 3

சென்னியொரு திருப்பாதச் சித்திரத்தைத்
 தீட்டாயோ சிந்தை சேரப்
 பன்னியொரு பண்ணிசைத்துப் பனிமலரால்
 பருப்பதத்தைப் பணிந்தே வேண்ட
 மன்னுமொரு தாயான மனோன்மணியே
 மலையரசன் மகளாய் வந்து
 முன்னியொரு மூச்சாக முழுமுதலின்
 வலுவாக முதிர்ந்தாய் ஆள. 4

ஆளவேயாம் மீனாட்சி அருட்குடைக்கீழ்
 அடிமையராய் அமர்ந்தே வாழ
 மீளவேயாம் எம்மிதயம் மீதூரும்
 அன்பாற்றை மீண்டு மீட்டி
 நீளவேயாம் நின்னருளே நிலைபெறுமோர்
 நெஞ்சத்தே நிலைப்பு மாக்கி,
 மாழவேயாம் புன்மலங்கள் மறைத்தாள்வாய்
 மனோன்மணியே மனத்தே மன்னி. 5

மன்னுபுகழ்த் தில்லையிலே மருவிநின்றே
 யிடந்தூக்கி மகிழ்ந்தே யாட
 மின்னிடையாள் உமையாளை மீட்டெடுக்க
 மதுரையிலே வலமே தூக்கி
 பன்னுமணித் தண்டைசேர் பதாம்புயமார்
 சிலம்பொலிக்கப் பரிந்தே ஆண்டே
 என்குறையே தீர்க்கவென எழுந்தாயே
 ஏத்தியெழு இன்னல் தீர்ப்பாய்.

6

தீர்ப்பாளே எனநம்பித் தினம்நாமே
 அஞ்சுகத்தாள் திருத்த லத்தே
 ஆர்ப்பரிக்குஞ் சங்கொலியும் அருள்ஞானப்
 பண்ணொலியும் அகமே கொள்ள
 ஊர்ப்பரவும் மணியோசை ஊடேஎன்
 உள்ளத்தில் உறைந்தே நின்று
 வேர்ப்பெற்ற போதெம்மை வேறெதுவும்
 விரட்டிடுமா வேத வல்லி.

7

வல்லியன இடையாளை வழங்குமருள்
 வடிவான வராகி யாளை
 அல்லிப்பூ விதழாளை அலரிப்பூப்
 பதத்தாளை அமுதந் தன்னை
 புல்லிப்போய்ப் பூச்சொரிந்து புந்தியுறப்
 பொன்னடியைப் பொருந்திக் கொண்டால்
 இல்லையென இயம்பாது இப்பிறவி
 இழைஅறுத்து இடுவாள் இன்பம்.

8

இன்பமதே யுருவாகி இகபரத்திற்
 கருளாகி இரண்டு மொன்றாய்
 அன்பதுவே அமுதாகி அருளுறும்
 ரகசியமாய் அகன்ற தாயே
 உன்பதும் இணைத்தாளில் உறைவிடந்தந்
 தருளாயோ உன்னை அல்லால்
 பொன்மதுமத் துணைமலரைப் பொருத்துதற்கே
 வழியில்லை புதுமைத் தாயே. 9

தாயும்நீ தந்தையும்நீ தமிழனுக்குத்
 துணையும்நீ தாய் மும்நீ
 நீயும்நீ நின்மலமாம் நிழலும்நீ
 நீடுலகும் நீநீள் சொர்க்க
 வாயும்நீ நின்னடியார் வண்ணமும்நீ
 அவர்நெஞ்சின் வாஞ்சை வெள்ளம்
 தோயும்நீ தொடராராய் என்றென்றும்
 தோன்றாத துணையாய்க் காப்பாய். 10

காப்பான அபயமளி கமலியவள்
 திருவதனங் கண்டா ரென்றும்
 பூப்பான கடைக்கண்ணே பொழிகருணைப்
 பொலிவுடனே புலன்கள் ஆற
 ஆப்பான உனதருளை அம்பிகையே
 அருளாயோ அலையா வுந்தன்
 பூப்பாத நிழற்கீழே பொருந்துவனேல்
 விண்ணுலகேன் பொற்பார் பொன்னே. 11

பொன்னொளிரும் மேனியவள் புகழ்தனைப்
 புந்திகொண்டே போற்றி செய்தால்
 மின்னொளிரும் பெருமானின் மிகுவருளார்
 அலையதுவே மிகுந்தே பாயக்
 கன்னலினு மினிதான கடலேழின்
 பெரிதான கருணை வெள்ளம்
 எண்ணிரண்டு விழியூடே எட்டுணைதான்
 ஏருதோ ஏத்தி ஏத்த.

12

ஏத்துதற்கே விளக்கொன்றும் எண்ணெய்திரி
 கொண்டலைந்த எண்ணந் தானே
 நாத்துடித்து யானுன்னை நயந்தழவே
 கருவாகி நவிலு தம்மா
 பாத்திரங்கள் பலவாகப் பாடியென்ன
 பத்தியுமை பரம நாதன்
 சூத்திரங்கள் எல்லாமே சுப்பிரபா
 தம்அம்மா துணையே சக்தி.

13

சத்தியென்றுந் தாயென்றும் சதாசிவத்தின்
 சித்தியென்றும் சத்த மின்றிப்
 பெத்தநிலை அழித்தருளும் பெருமாட்டி
 நீயென்றும் பேதங் கொள்ளா
 அத்துவிதங் கடந்தாளும் அரனவனின்
 சித்தமுறு அங்க மன்றோ
 மெத்தமெத்த அருள்சொரிவாய் மீளாமல்
 பற்றியுளம் மேவ யாமே.

14

யானேயுன் அரனும் நளினமுக
 அழகதனை நயந்தே கொள்ளத்
 தேனேயுன் செம்மரையார் திருவடிசேர்
 தவநலனின் திறனு மாகி
 மானேயுன் இணைவேலின் மாரியரு
 ளாலுலகில் மயலுந் தீர்த்துத்
 தானேயென் அழுக்கழியத் தண்ணருளால்
 தடுத்தாண்டாய் தாயே என்னே.

15

என்னுள்ளே கருவாகி எண்ணத்தின்
 அரும்பாகி என்று மோங்கும்
 அன்புள்ளே முகிழ்த்தெழுந்தே அடியாரின்
 உளத்தடத்தில் அலரும் போதாய்
 துன்புள்ளே மணமாகித் தூயதம்பர்
 தொண்டால்பின் துளிர்ந்து ளிர்த்து
 நன்றுள்ளே நன்றாகி நாதனுக்கே
 நாதமுமாய் நயந்த நங்காய்.

16

நங்கையருள் பங்கயத்தாள் நால்வேத
 மனோன்மணியாள் நாட்ட மன்றோ
 தங்கையால் பனையோலை கிழித்திழைத்து
 மனையெல்லாம் தாமே நல்கி
 செங்கையால் பிடியரிசி சேர்த்தன்றோ
 திருப்பணிகள் செப்ப னிட்டாள்
 சங்கையாள் இலட்சுமியாள் சால்புடனே
 சரணாளுள் சால்பே ரின்பம்.

17

இன்பத்தில் இன்பமுற இதயத்தில்
 குடிகொண்ட இறைவி தன்னை
 அன்பரணில் அடைத்தாண்ட அன்னமுத்தார்
 அனுதினமும் அருளே வேண்டி
 என்புருகக் கையெடுத்தே எந்நாளும்
 உன்னடியை ஏத்தி யேத்த
 உன்புருவ ஓடையிலே உதிருமெழில்
 அருட்துளிமேல் உலகம் பற்ற.

18

பற்றென்றென் றில்லையெனில் பராபரமே
 உனைப்பற்றும் பற்றென் றில்லை
 மற்றுப்பற் றதனையுன் பதாம்புயத்தில்
 பதித்திட்டே பரவ வைத்தால்
 அற்றுப்போம் பற்றைநின் அருள்நிகளம்
 பந்தித்தே அடிமை செய்தால்
 எற்றுக்கே அலைநாயாய் எங்கெங்கு
 மலைகின்றோம் எனையாள் அம்மே.

19

அம்மையே தேவர்க்கும் அரியானும்
 அம்பரத்தான் அரும ருந்தே
 செம்மையே திகழ்ஞானச் சேவடிக் கீழ்ச்
 சேர்ந்தானுஞ் செவ்வி கண்டே
 இம்மையே யானுன்னை இன்னாரென்
 றறிந்தேனேல் இறுக்கிப் பற்ற
 எம்மையே ஆட்கொள்ளா தென்செய்வாய்
 நின்னருளே என்னை சொல்வேம்.

20

சொல்லற்கே அரிதான கூடரொளியே
 சோதியேயுண் சுகந்த வெள்ளம்
 மல்கினவே நயனமுற மனந்தொட்டே
 கசிந்துருகி மாலை யாகி
 நல்கினவே கழல்மீதே நாமுன்னை
 நாட்டமுடன் நாமஞ் சொல்லிப்
 பல்காலும் துதித்தெழுந்தே பராவிநநற்
 பயனளித்தே பதிப்பாய் பாதம்.

21

பாதார விந்தமுறப் பலகோடி
 நாளாகப் பணிந்து வேண்டி
 ஆதார மெனத்தேடி அன்புருகி
 அடிசேர அணைத்தே யாளும்
 கேதார கௌரிநீஇ கெண்டைவிழிக்
 கடைநோக்கால் கெறுக்கே நீக்கிக்
 காதாரக் கீதவொலி கூட்டிடுவாய்
 கண்ணுதலான் கழலே காட்டி.

22

காட்டினாலெம் கண்காணக் கழலிரண்டுங்
 கட்டிடலாம் கருத்தாய் அன்பை
 ஊட்டினாலிவ் உலகாளும் உமையவளே
 ஊடியூடி உவந்தே காப்பாள்
 ஏட்டினால்சீர் எழுதரிய ஏந்திழையே
 எமையாள ஏத்துந் தீபம்
 கூட்டினால் அசையாந் குழைந்தசைவாய்
 அன்பருளங் கூர்த்தல் கண்டே.

23

கண்ணிரண்டுங் களித்துமிகக் கண்டுதிர்க்
 காலிரண்டுங் கடிதே யோடி
 மண்ணுருண்டு புரண்டழுது மருண்டெழுவே
 மனங்குழைய மலர்ந்த கைநின்
 எண்ணமொடு தலைமீதே எழுந்துதுதித்(து)
 ஏத்திடவே எந்தாய் என்றும்
 வண்ணமெலாம் மனோன்மணியின் வடிவமதாய்த்
 தோணுதேயென் வதனம் நோக்காய், 24

நோக்கரிய நோக்காலே நுண்ணறிவின்
 உணர்வாலே நுகர்வே யில்லாப்
 போக்கரிய புன்மலத்தைப் போக்கடித்தே
 எமையாளும் புண்ணி யத்தாய்
 காக்கவருங் காஞ்சிநகர்க் காமாட்சி
 காசிவிசா லாட்சிக் கண்ணே
 பூக்கவரும் மதுரையிலே பொலிவாளே
 மீனாட்சி புகழே பூத்தாள். 25

பூவாரும் மணமாகப் பொருந்தியே
 பூங்கழற்கீழ்ப் புரள வேண்டித்
 தூவாரும் நறுங்கொன்றை துலங்குவான்
 துடியிடையே வலமே கொள்ள
 நாவாரும் உன்புகழை நயந்தென்றும்
 நானிலமே நவில்வ தற்கே
 காவாருங் கதலிமரக் காட்டினிலே
 காப்பானாய் கழுநீர்க் கண்ணி. 26

கண்ணாளர் காப்பாளே கண்ணூரக்
 காண்பதற்கே கண்பா டின்றி,
 விண்ணாளர் எந்நாளும் விதிநொந்தே
 அலைந்தாரே விடுதி காணு
 மண்ணாளர் சின்னாளாய் மனநிறைவாய்த்
 தொழுதாலே மனோன்ம ணீந்
 பண்ணாளர் இசையாகப் பத்தருளம்
 பகிர்ந்திடுவாய் பாரே பாட.

27

பாடவே பழவினைகள் பறித்தழிப்பாய்
 சூலபாணி பாங்கே யாக
 ஆடவே அலமந்த அடியார்க்கே
 அருளமுதே அள்ளித் தாராய்
 நாடவே நயனவிழி நோக்காலே
 நலனைத்தும் அளிப்பாய் அன்பர்
 ஊடவே உறுதுணையாய் உய்த்திடுவாய்
 ஊரெழுவூர் உமையாள் காண்டி.

28

காணாத கற்பகத்தைக் காத்தளித்துப்
 பார்பூக்கக் காரே யான
 கோணாத கிழாணைவளர் கோமளத்தை
 கோன்வாழக் குடியே வாழச்
 சாணாகித் துணையான சத்தியத்தை
 தேனலரும் செம்பா டேசேர்
 பூணாகம் பொருந்திவளர் பூங்கொடியைப்
 புகலிடமாய்ப் பொருந்திக் கொள்வேம். 29

கொள்ளற்கே கண்குளிரும் கோமதியைத்
 தொழுதெழுவே குறையே தீர்த்து
 அள்ளற்கே அருள்சொரியும் அம்பாளின்
 அடிவீழும் அன்பர் உள்ளம்
 துள்ளற்கே அம்பலமார் தூமணியே
 துயர்தீர்ப்பாள் துடியி டையாள்
 வள்ளற்கே துணையான வார்முலையே
 வந்தருளி வருத்தந் தீர்ப்பாய்.

30

தீர்க்கின்ற என்குறைகள் தீர்ந்தன்பால்
 சிவஞானம் தீண்டி வைக
 ஈர்க்கின்ற ஐம்புலன்கள் இரிந்தோடத்
 திருவருளே ஈட்டிக் காப்பாய்
 ஆர்க்கின்ற சிலம்பொலிசேர் அரன்பாகத்
 தம்மாநின் அருளார் கண்ணால்
 பார்க்கின்ற ஒளியேளம் பாவங்கள்
 வேறுக்கும் படையே அன்றே.

31

அன்றிருந்தே கபிலேச னருளுறக்
 கற்பகத்தாள் அன்பே பெய்ய
 இன்றேயாம் இராப்பகலாய் இடர்கனைய
 இமையாது இருந்தே வேண்டும்
 ஒன்றிருந்த வழியான ஒங்காரம்
 ஒருருவாய் ஒதிக் கொள்ள
 மன்றிருந்தே அசையாது மனிதகுலம்
 வாழ்விக்கும் மாண்பு தானே.

32

தானாக வந்தென்னுள் தங்கியருட்
 தரவுபல தந்த தாயே
 ஊனாக உயிராக உள்ளமெலாம்
 உணர்வளிக்கும் உந்து சக்தி
 தேனாகப் பாலாகத் தெவிட்டாத
 கனியாகத் தீங்க ரும்பாய்
 காரூர ஓடிவரும் கருணைவெள்ள
 மாகவேயாம் கண்டோம் கோதாய். 33

கோதில்லாக் கோகிலமே கோங்கரும்பே
 குழந்தைவேற் கொடியார் போற்றும்
 வாதில்லா வாக்காளே வண்ணமுறு
 தூபிக்கீழ் வழங்கும் தெய்வம்
 ஏதில்லா ஏழைக்கே ஏத்துமருட்
 டேனாக ஏந்திக் கண்டோம்
 காதில்லா ஊசியேம் கனம்பெறவே
 கைதூக்கும் கருணை ஒன்றே. 34

ஒன்றாகிப் பலவாகி ஓராயி
 ரம்மாகி ஒதும் வாயில்
 நின்றாகி நினைந்தழுவார் நெஞ்சமதில்
 நீக்கமுறு நிலையுங் கொள்வாள்
 என்றாகி எம்மிறையே என்றென்றே
 தானாகி எல்லாம் மன்றின்
 கன்றாகி அடியார்கள் கசிந்துருகக்
 கடவுளுமாய்க் காட்டு வாளே. 35

வாள்நுதலின் அருட்கண்ணால் வளர்மதிதோய்
 சடையாரும் வடிவே காண
 நீள்வானத் தேவுகளும் நெடுநிலத்தார்
 நினைவுகளும் நீண்ட காம
 வேள்கணையால் தகராத விடுதலைக்காய்
 விழைந்தாரே விண்ணோர் காணாத்
 தாள்தந்தே அருளாயோ தங்கம்மாள்
 தாள்பிடித்த தாயே வாழ்க.

36

வாழ்கின்ற மந்திரத்தை வாய்மடுத்தே
 ஆள்கின்ற வள்ளி மாமி
 சூழ்கின்ற நோய்களையும் சுந்தரியாள்
 தானிருக்கச் சூறைக் காற்றால்
 ஆள்கின்ற மரக்கலமாய் அலைகடலில்
 மாள்கின்றோம் அன்னை நீயே
 வீழ்கின்ற பாறைகளில் வெந்துயரில்
 சிக்காமல் விரைந்தே காப்பாய்.

37

காப்பானைக் கயிலையான் கற்பகத்தைக்
 காலவெள்ளங் கடந்த தாயைத்
 தீப்பாயும் கொழுந்தாகத் திகழ்நிறத்தா
 னைக்கழனித் திக்கே யெல்லாம்
 பூப்பானைப் புதிருண்ணப் பொலிவானைப்
 பொன்னெச்சிப் பொழிலே ஒன்றித்
 தாப்பாளே இல்லாது தமராகக்
 கொண்டாளே தவமே பேசாய்.

38

பேசாமல் திரிகின்ற பெரியானைப்
 பின்தொடர்ந்தே பேச வைக்க
 கூசாமல் பதந்தொழுது கூப்பியழைத்
 திட்டாலே குழந்தைத் தாயாய்
 ஏசாமல் இரங்கிடுவாள் எழில்வேம்பின்
 நிழற்கீழே என்றும் எம்மை
 வீசாமல் அணைப்பாளே விசாலாட்சி
 அருட்பாலே விருந்தாய் அள்ளி. 39

அள்ளிக்கு டிக்குமுன்னே அருட்பாலின்
 மதுரமது அறிந்தேம் இல்லை
 பள்ளிக்காம் பருவத்தில் படித்ததெலாம்
 பலகாலம் பற்று நிற்கத்
 துள்ளித்தான் திரிவாரின் துடிப்படக்கித்
 தூயவழி துலக்கும் தாயே
 கள்ளிப்பால் போல்விலகிக் காய்ந்தாரின்
 உளத்தும்பெய் கருணைக் காரே. 40

கார்நீலக் கண்ணிரண்டும் கரைகாண்பு
 பெரும்ஞானக் கடலே யாக
 ஆர்க்கின்ற அலைத்திவலை அம்பிகையாள்
 ஆரமதே அன்பே யூறிச்
 சேர்க்கின்ற செம்பொருளாய்ச் செகங்காக்கத்
 திருவருளாம் செய்யாள் தன்பால்
 ஈர்க்கின்ற வதனவொளி இவ்வுலக
 இருள்போக்க இரந்தால் போற்றும். 41

போற்றுவாருன் பொருட்டாகப் புலர்காலைப்
 பொழுதிருந்தே புந்தி கொள்ள
 ஆற்றுவாருன் இறைபூத்த ஆனந்த
 ரகசியத்தை அள்ளிக் கொண்டே
 ஏற்றுவாருன் திருவடிகள் எம்பிராட்டி
 திருவருளால் எல்லா நோயும்
 மாற்றுவார்தம் பத்திவெள்ள மாண்பதனால்
 மனோன்மணியே மக்கள் வெள்ளம். 42

வெள்ளத்தின் அளவுயரும் விரைமலர்போல்
 மிண்டுமனத் தார்தி ருந்தி
 அள்ளிவளர்ந் தாரேயெம் அம்மைகொள்
 அருளமுதால் அருவே யான
 கள்ளப்பி ரானேதன் கடைக்கணிப்பால்
 காமாட்சி காதல் கூர
 பள்ளிகொளப் பூவுலகார் பாங்கானாள்
 பங்கயத்தாள் பணிய நாடி. 43

நாடிவரும் அடியார்கள் நானமுனைத்
 துதித்தாட நயந்து துள்ளி
 ஆடிவரும் ஆரணங்கே அருந்தவத்தார்
 அருள்வாக்கே அன்பே ஊறப்
 பாடிவரும் பண்ணாளர் பாடினியே
 அருண்மலையில் பாயும் இன்பே
 ஓடிவர அறமான ஒரேறே
 ஊர்வாளே ஒன்றக் கொள்வாய். 44

கொள்வோமேல் இதயமதில் குவலயத்தில்
 பேரின்பம் கூத்தன் நோக்கால்
 அள்ளுறும் அடித்துவரும் அருளலையில்
 அமைந்திட்டால் அமரர் வாழ்வே
 கள்ளுறுங் காவிநெகிழ் காவினிலே
 கருவான கற்ப காம்பாள்
 உள்ளூர எழுந்தருளி உண்மையே
 உருவாக உரித்தாய் ஆள்வாள்.

45

ஆள்வதற்கே அருளாட்சி ஆன்மகோடி
 அறைவதற்கே ஆர்க்கும் சங்காம்
 வாள்இரண்டோ அருள்விழியோ வண்ணநுதற்
 கீழிரண்டாய் வளரு தம்மா
 தாள்இரண்டே திக்கெல்லாம் தவஞ்செய்வார்
 தனைநாடித் தர்மங் காக்க
 நாள்திரண்டே நடக்கமுனே நண்ணிநண்ணி
 நாம்பணிவேம் நளின வண்ணம்.

46

வண்ணமிலாப் பெரியவளே தான்சேரும்
 திருவருளே வண்ண மாகி
 எண்ணமொன்றில் லாப்பதியாய் ஏத்திவரும்
 பசுபதியாய் என்று மாகி
 அண்ணலொன்றி யேயிடஞ்சேர் அரிவையாய்
 ஆழ்ந்தகன்ற அன்பே யூரக்
 கண்ணுதலான் தானாகக் காசினியார்
 கருத்துருகக் கனியும் பொன்னே.

47

பொன்னொழுகு மேனியது போற்றும்ருட்
 காரொழுகு பொலியுங் கூந்தல்
 மன்னுமிரு கட்காவி மான்விழியே
 நாசியொரு மகிழும் பூவே
 கன்னலெனத் தமிழ்சொரிவாய் காட்சிஎன்னே
 செம்பஞ்சார் கமலப் பாதம்
 பின்னமிலாள் பொலிவொன்றே பூரணச்சந்
 திரன்தானே பிடியின் ஆத்தாள். 48

ஆத்தானை ஊரெழுபூர் அகல்விளக்காம்
 அம்மானை அன்பே கூரக்
 காத்தானைக் கங்கைவார் கடவுள்சேர்
 கண்மணியைக் கால வெள்ளம்
 நீத்தானை நாம்வணங்கும் நிர்க்குணத்தை
 மூவுலகும் நித்தம் போற்றுங்
 கூத்தானைச் சூர்கடிந்த கதிர்வேலைப்
 பூத்தானைக் கூப்பிச் சேர்மின். 49

சேர்மின்காள் சிவமோடு சேவடிக் கீழ்
 நிலைபெறவே சேர்ந்தே ஒன்றாய்
 ஆர்மின்காள் அரன்பாதம் ஆர்க்கின்ற
 சிலம்பொலியாம் அங்க யற்கண்
 பார்மின்காள் பக்திரசப் பாகதனைப்
 பாவிகள்நாம் பருகித் தீர்க்க
 தேர்மின்காள் நாம்வணங்கும் திரிபுரசுந்
 தரித்தாளே தேடி நாளும். 50

நாளுமுனை நரர்நண்ணி நாவார
நின்பெருஞ்சீர் நயந்து பாடி
ஆளுமுயர் அருள்நாடி ஆனந்தக்
கூத்தாடி ஆரச் சேரக்
கோளுமெமைத் தீண்டாத கோலவெழில்
காட்டிடுவாய் கோயிற் காவில்
நீளுந்தாய் நிமலைநீ நீடாழி
சூழீழும் நிலைத்த பொற்பே.

51

பொற்பாத நிழற்கீழே பொலிவுற்ற
பேரின்பப் போர்வைக் குள்ளே
உற்பாத நெறிகளைந்தே உய்வளிப்பாள்
உத்தமியாள் உபாதி தீர
அற்புதமே புரிந்திடுவாள் அடுக்கடுக்காய்
அகிலாண்டேஸ் வரியே நித்தம்
நற்பாத மலரிணையை நயந்தார்க்கே
நவநவமாய் நல்குஞ் சீரே.

52

சீராரும் செங்கமலச் சேவடியும்
ஒட்டியாணச் சிற்றி டையும்
ஏராரும் பச்சுருவின் எழிலோடு
ஏத்துதனம் ஏறு தாரும்
பூவாரும் முல்லைமுகை மூரலுஞ்செம்
பஞ்சின்கூழ்ப் புரையி தழ்சேர்
காவாரும் மேகமுருக் கயிலையாள்
திருமுடிஆ! கண்ணே கொண்மோ.

53

கொண்டாடும் கோலமயிற் குமரேசன்
 கொஞ்சமம்மை குளத்தின் பாங்கர்
 திண்டாடும் புகலிக்காய்த் திருமுலைப்பா
 லீந்தாயே திருவை யாற்றான்
 கண்டத்து நஞ்சினையே கைதொட்டே
 அமுதாக்கிக் காத்த தாயே
 வண்டாடுஞ் செவ்வருக்கை வாழைவகைத்
 தோட்டத்தே வாழுந் தேவி. 54

தேவியடி மலர்கூடித் தேவரமுத்
 தீர்த்தருளும் சித்தத் தாலே
 பாவியடி யாரீகள்செய் பழவினைகள்
 பறித்தாளும் பருவ தத்தாய்
 தாவியடி மைசெய்யத் தடுத்தாளுந்
 தாண்டவக்கோன் தாளே சேர்க்கக்
 கூவியடி யார்க்கருளும் குறுநகையாள்
 குற்றலக் கூத்தன் பாகே. 55

பாகிலுறும் இனிமைமொழி பாற்சுவையார்
 இனியபண்ணால் பரவிப் பாட
 நாகிலுறும் தூடிப்பாக நனிதுள்ளிக்
 கருணைபெய்து நாங்கள் தூர
 ஏகிலுமே எம்மடியார் ஏவருமே
 வருகவென ஏந்தும் தாயை
 நோகிலுமே நாமென்றும் நோற்கணுமே
 உளமொன்றி நிலைக்கத் தாகம். 56

தாகமெலாம் திரிபுரசுத் தரித்தாளே
சரணமெனுந் தகவே ஒன்றி
நாகமது தாராக நாதரணித்
தேபயிலும் நடட்டங் காண
ஆகமெலாம் அவாவெழுமே அம்பலத்தார்
அருளுருவாம் அம்மே வாம
பாகமெலாம் சக்தியெனப் பதிகொண்டாய்
அருள்வேண்டிப் பணிய வாராய்.

57

வாராத அறிவாக வழிகாட்டி
விலங்காக வாழ்வோம் வாழ்வின்
தீராத அகஇருளின் தீர்வுக்காய்
ஞானநெறிச் செல்கைக் காக
ஆராத விளக்கானாய் அச்சுதனார்
தங்காயுன் அன்பா லூறிப்
பாராத பங்கயத்தாள் பணிவதற்கே
பல்லாண்டே பணிவேம் பாரில்.

58

பார்பூத்த பாண்டவரே பதிகேட்கப்
பரந்தெழுந்த பார தத்தீப்
போர்பூத்த பைந்தமிழர் பாகமுறப்
பார்வதியாள் பொழிந்த வெள்ளம்
ஊர்பூத்த பழம்பதியில் உம்பர்தொழு
பொன்னரசி உதிருங் காதற்
கார்பூத்த கற்பகமாய்க் கழனிவளர்
கிழாணையிலே காத்தே சாரும்.

59

சார்வார்க்கு நிழலாகிச் சாய்ந்தாடு
 சாமுண்டி சாரும் ஞானம்
 ஓர்வார்தம் உள்ளத்தே உவந்திருந்தே
 அமிழ்தாவாள் ஒமென் ரோதித்
 தேர்வார்க்கு ஞானஒளித் தெளிவாகக்
 கான்றிடுவாள் தேவி என்றே
 நேர்வார்க்குத் திருப்பதங்கள் நித்தமுமே
 ஏத்துதற்கே நேர்வாள் நெஞ்சம். 60

நெஞ்சாரக் கையெடுத்து நினைவெல்லாம்
 மனத்தொடுக்கி நீளும் மாறி
 மஞ்சார்நீர்க் கண்ணீர்தான் மனோன்மணியாள்
 மனங்கொள்ளும் பக்தி வெள்ளம்
 அஞ்சொடுக்கி அருள்வேண்டும் அடியாரின்
 குடில்புக்கே அமர்ந்தே யாளும்
 பிஞ்சாடும் மாவடுவே பிளந்தன்ன
 அருள்நயனப் பொற்பே; அன்பே. 61

அன்புதான் சிவமென்னும் அற்புதத்தின்
 அதிபதியே அருளாய் ஓடி
 அன்பூர உலகாளும் அறிவோடு
 சேர்ந்தாடி அமைதி காட்டி
 அன்பர்க்கே அவருருவில் அடியாராய்க்
 காட்சிதரும் அருவே நித்தம்
 அன்போடும் ஞானவொளி அருளப்பே
 ரானந்தம் அளிப்பாய் ஆண்டே. 62

ஆண்டாளே அண்டமெலாம் அருக்கனொளிர்
 சோதியென அமைத்த அன்னாய்
 பூண்டாளே வாகீசப் புரோசனரே
 பொழிவேதம் புகழும் பூணை
 காண்பாளே இறுதியுமாங் கற்பமொடு
 காலவெள்ளக் கலியு கத்தும்
 மீண்டாளே மனோன்மணியாள் மேலான
 அருட்கடலில் மின்னுஞ் சோதி. 63

சோதியேஅச் சோதிதனுட் புகுந்தசெழும்
 சுடரான சோராத் தீயே
 ஆதியேஆ னந்தமான அருள்வடிவே
 ஆரணியே அந்த மில்லார்
 பாதியேபர் பதமேதற் பரானந்த
 பாவையே பாரில் நித்தம்
 நீதியேநீ யறுவடிவே நீளநினை
 வார்நெஞ்சின் நினைவே நீங்காய். 64

நீங்காமல் தேவியருள் நிலைபெறுமா
 றெம்முள்ளே நெகிழ்ந்த காதல்,
 தாங்காமல் கரைபுரண்ட தனியாருய்த்
 தாரணியாள் தலமே நண்ணித்
 தூங்காமல் பொறியொடுங்கத் தூமணியாள்
 பதமலரே துணையாய்க் கொள்ளின்
 ஏங்காமல் நாமுறங்க எமைநாடி
 எழுவாளே எமையாள் தெய்வம் 65

தெய்வத்தின் தலைத்தெய்வம் தேவர்கோன்
 காணாத தெரிவை ஏவர்
 உய்வதற்கே மருந்தாக உனதருளை
 உட்கொண்டே உவந்தா ரன்றோ
 பொய்வளர்க்கா நெஞ்சாரே புகலரிய
 புண்ணியத்தாய் போரில் வென்ற
 மெய்யானூர் பேரருளே மெலிகின்றோம்
 மெத்தவுனை மேவில் பேசாய்.

66

பேச்சென்றால் பேசாத பெருவெளியே
 பேசுகின்ற பேரே விட்டே
 ஆச்சென்றால் பெண்ணாணும் அலியென்ற
 பேதமெலாம் அகன்ற செவ்வி
 மூச்சென்றால் தெய்வமலர் முகையுடையப்
 பரவுவிரை மூசு தென்றல்
 வீச்சென்றால் மனோன்மணியாள் வழங்குமருட்
 பிரவாகம் பாரீர் தேர்ந்தே.

67

தேராணைச் சிந்தைதனில் தெய்வநெறித்
 திருவருளின் தெளிவே யில்லாப்
 பேராணைப் பெரும்பற்றின் பேதையரை
 பேர்ப்பொன்னாய்ப் பழுக்கச் சுட்டுச்
 சாராணைத் திருவருளால் சமன்செய்தே
 சஞ்சலங்கள் சாக டிப்பாள்
 ஊராணை இவர்ந்தாணை ஊர்க்களித்த
 உமாதேவி உயர்தாள் தஞ்சம்.

68

தஞ்சமென அடைந்தார்க்கே தண்ணளியா
யபயமளி தாய்மைக் கோலம்
விஞ்சியொளிர் வதனமதில் விளங்குமிரு
வாட்டடங்கள் விரவிப் போற்றும்
கொஞ்சமெழில் குவிசெப்புக் கோட்டோடு
கோலமஞ்சைக் குமரிச் சாயல்
கஞ்சமெனுங் கழலடியே கண்ணிலொற்றின்
நெஞ்செல்லாங் கரும்பாய்த் தித்தி. 69

தித்திக்குந் தீங்கரும்பே திக்கெல்லாந்
திகழ்விளக்கே திருவே அன்பர்
பத்திக்கே முதலான பார்வதியே
சிரந்தாங்கிப் பதமே காவ
முத்திக்கே வித்தாகி மும்மலமும்
அழித்தாள்வாள் முன்றில் என்றும்
தித்திக்கே சேர்ந்தாடுந் திருக்கோலம்
எப்போதோ தீண்ட வாழ்த்தாய். 70

வாழ்வதற்கே வரம்பாகி வாராத
வரமனைத்தும் வரையா நல்கி
வீழ்வதனைத் தடுத்தாண்டு வீணைமீள்
நாதமுமாய் வினையால் என்றும்
வாழ்வதற்கே மாறாக மலரினையே
மாசில்லா மருந்தாய் ஏனோ
சூழ்வதற்கே கிழாணையுறை சுந்தரியைச்
சுட்டியெனச் சூடாத் தன்மை. 71

தன்னைத்தான் அறிவாளோ தக்காரால்
 அறிவானைத் தாளில் வீழ்ந்த
 என்னைத்தான் எனக்குணர்த்தி ஏத்தவருள்
 சொரிந்தானை எட்டுத் திக்கும்
 முன்னைத்தான் செய்பவத்தை முழுக்காட்ட
 முனைந்தானை முறுவல் பூக்கும்
 பொன்னைத்தான் எம்மொழியாற் புகழ்வேனோ
 பூங்கோதாய் பொலிவாய் ஐந்தாய். 72

ஐந்தான பூதத்தை அகலிடமாய்
 ஆட்கொள்ளும் அறிவாம் தெய்வம்
 ஐந்தான புலனூடே அடியாரே
 படுமின்னற்(கு) அருளே யூட்டி
 ஐந்தான தொழிலாலே அன்புமழை
 பொழிந்தாளும் அருமை யோங்க
 ஐந்தான மலரவித்தே ஆண்டருள்வாய்
 ஆரூரான் அவாவும் பங்கி. 73

பங்கயமோ தேவிமுகம் பத்தினியாள்
 மூக்கழகோ பசங்கு மிழ்தான்
 செங்கயலோ சேர்விழிகள் சேதாம்பல்
 செவ்வாயாம் சிரிப்பே முத்தம்
 சங்கதுவோ திருத்தோளே சங்கரியாள்
 கொங்கைபொன் சாருங் குன்றே
 அங்கையோ செங்காந்தள் அஃதென்னை
 அம்பிகையாள் அழகுக் காடே. 74

காட்டுரில் எழுந்தருளிக் கருணைதிகழ்
 பெயலாலே காலங் காத்து
 நாட்டுரின் நலன்கொழிக்க நல்லூராய்
 வளர்த்தாயே நலமே மிக்க
 பாட்டுடே போற்றிடவே பாதகங்கள்
 களைந்தெறிந்தே பக்தர் தம்மை
 வீட்டுடே படியேற்றி விரைகழற்கீழ்
 விருந்தளிப்பாய் விமலை என்றும்.

75

என்நாவால் உன்நாமம் ஏத்துதற்கே
 இறைவியருள் எனக்குத் தாராய்
 தன்நாவால் பேசாதே தரணியெலாம்
 ஆள்கின்றாள் தாளில் வீழ்ந்தால்
 தின்னாமல் குடியாமல் தேம்பியழு
 திடாமலுளம் தினமும் ஓடிப்
 பொன்னான மரகதம்பால் பொலிமேனிப்
 புரந்தரிபால் போகும் விந்தை.

76

வித்தகியே வேதாந்த விழுப்பொருளே
 வினையணுகா விண்ணோ ரேத்தும்
 உத்தமியே மூவுலகோர் உவப்பாளே
 உளம்பொருந்தி உலகம் போற்றும்
 பத்தினியே பாரிலன்றே பாண்டியர்க்கே
 புத்திரியாய்ப் பரிவு தந்தே
 அத்தனையே விழைந்தாயே அலர்மொட்டின்
 சுவையூறும் அருமைத் தேனே.

77

தேனொழுகு சோலையிலே தெம்மாங்கு -
பாடுமிளந் தென்றல் வீச
வானொழுகு பெயலாக வளரருளே
மலிந்தொழுகு வனப்பே மிக்கு
மானொழுகு பார்வையதே மயல்தீர்க்கு
மருளாக மாக்கள் ஆன
ஊனொழுகு உலகதற்கே உண்மையதை
யுணர்த்திடுவாய் உருக உள்ளம்.

78

உள்ளத்தின் உள்ளாலே உணர்வலையா
யோடுகின்ற உமையே நித்தம்
அள்ளித்தின் அருட்பாகின் அளவன்றோ
அம்மையார் அளிக்கும் ஆற்றல்
வெள்ளத்தின் நாவற்றி வீணாக
மாளாது விரைந்தே முந்நீர்ப்
பள்ளத்தின் பிணையாகப் பருகிடுவீர்
பார்வதியாள் பத்திப் பாலே.

79

பாலாலே முழுக்காட்டிப் பஞ்சாமிர்
தப்பாகும் படைத்தே மின்னும்
நூலான சிற்றிடையில் நுண்ணிழையுஞ்
சுற்றிநிதம் நுகரு கின்றோம்
மேலான அருளறிவை மேவிடவே
பணிகின்றோம் மெத்த வையம்
மாலாலே பந்தித்தார் மயல்தீர்ப்பாய்
மனோன்மணியே மண்ணின் பொன்னி.

80

பொன்னொச்சிப் பொதும்பரிலே பொலிந்தருளும்
 புனிதவதி புண்ணியஞ்சேர்
 தன்னுருவால் கதைசொல்வாள் தம்பையர்
 காதாரத் தரவு காண
 உன்னெஞ்சில் இடமளித்தே ஊர்வளர
 உவந்தருள்வாய் உண்மை யாக
 என்னென்றே இசைத்திடுவோம் எந்தெய்வக்
 காந்தத்தை ஏரின் பூவை. 81

பூங்கமல நான்முகனும் புயல்வண்ண
 மாலவனும் போற்றித் தேடி
 ஆங்கார மழிந்தொழிய ஆண்டவனே
 சரணாக அருளத் தாயே
 ஓங்கார மாகிடவே ஒன்றிணைந்தே
 உலகறிய ஒளிர்ந்தா யன்றே
 தேங்காத திருவருளே தெப்பமெனத்
 தெரிவிக்கத் தெளிந்தார் வானோர். 82

வான்பூத்த மீனெல்லாம் வழங்குமொளி
 அம்பிகையாள் வதன மொன்றில்
 தான்பூத்த தண்ணளியே தருநிழற்கே
 நிகராமோ தரணி தன்னில்
 கான்பூத்த கானலதைக் கயம்பூத்த
 நீரெனவே கடுகி யோடும்
 மான்பூத்தா ராகாது மனோன்மணியாள்
 மனம்பூத்து மலரப் பற்றாய். 83

பற்றிமனோன் மணியன்னை பதாம்புயமே
 சிக்கெனவே பரவிப் போற்றின்
 வெற்றிவேற்கே விறலீந்த வேம்பாகி
 லும்இனிய வேம்பாள் என்றும்
 வற்றிவரள் மணலோடு வனாதரத்தை
 வளமாக்கும் மாரி யாக
 நற்றிருப்பா தப்படுத்தி நம்பினோர்
 நன்னிழலாய் நலமே தந்தாள்.

84

தந்தமுறு தாடகையைத் தறித்தெறிந்த
 தனூராமன் தர்மம் காக்க
 சிந்தையதைத் தெரிவித்துச் சிவமயமே
 ஒன்றாதார் சித்தங் கொள்ள
 இந்திரிய மயக்கத்தால் இறைவிதனை
 எண்ணாதார் இறப்பே மிஞ்ச
 அந்தமிலாப் பெருவெள்ள வருளுட்டி
 ஆள்வாயே அணங்கே ஆதி.

85

ஆதித்தா யாகியெங்கும் அம்பலமாய்
 அமர்ந்தாயே ஆட்ட மின்றிச்
 சோதியெனச் சுடர்த்தாயே சொல்லத்தான்
 சம்பரத்தாய் சோலி கேட்டாய்
 பாதிமதி பாய்ந்தோடப் பகிரதியும்
 பனித்தசடைப் பாம்பும் தூங்க
 வேதியனே தாயாக விளங்குதியோ
 விழுப்பொருளே வேத ஆறே.

86

ஆறுதலைச் சங்கரனார் அன்புருவாய்
 அளித்தாளும் அறிவாய் அம்மே
 மாறுதலைக் கொண்டானாய் மன்றானே
 எழுந்தருள மருவிக் கொண்டாய்
 ஆறுமுகச் சண்முகற்கே அன்ணையாய்
 அன்புமிக அருளும் தாயே
 ஏறுதலை இவரீந்தார்க்கும் ஏந்தியருள்
 அருளாட்டி ஏழை இங்கே.

87

இங்கிதமாய் நிழலூட்டும் இலுப்பைமரச்
 சோலையிலே இசைந்தாய் தாயே
 பங்கமுறு வேங்கைமிகு பந்தர்க்கீழ்
 சிறையாகப் பயந்தேன் யானே
 அங்கமெலாங் குளிர்ந்தோடி அரவணைப்பாள்
 ஆக்கமிலா அபலை தன்னை
 எங்கேநீ சிறைமீட்டாய் எழுந்தருள
 ஏறிலையோ! ஒருசொல் ஒதாய்.

88

ஒடுகின்ற விடைதானே ஒதுதர்ம
 வடிவாக ஒன்றி யோடி
 நாடுகின்ற கதிரவனை நண்ணிவந்தே
 மீட்காயோ நலமே பேணிக்
 கூடுகின்ற விருப்பிலையா கோமளமே
 மீட்டெடுத்துக் கூட்ட வாராய்
 பாடுகின்ற பாவினிக்கேல் பர்வதமே
 பத்தனொடு பகடி பேசேல்.

89

பேசாமல் திரிகின்ற பெருந்தெய்வம்
 நீயிலையா பெம்மான் பாகாய்
 ஏசாத ஏச்செல்லாம் ஏசிடினும்
 எம்மவர்க்காய் என்றும் பேசி
 மாசானார் பூச்சுக்கோ மறுவாரேனார்
 பொட்டுக்கோ மகிமை காட்டாக்
 காசான கண்மணியே காருண்யப்
 பார்வதியே காப்ப தெப்போ.

90

எப்பொழுதும் உன்னுருவே என்னுள்ளே
 உறுபொருளாய் ஏத்தல் உண்மை
 இப்பொழுதே வந்தென்னை இடர்காப்பாய்
 தனித்திருக்க இசைவான் எம்மான்
 முப்பொழுதும் நான்வேண்ட முன்னின்ற
 மூதாட்டி முடிவில் ஏனே
 அப்பாலாய்ப் போகின்றாய் அருள்கூட்டிப்
 பழவினையை அகற்றுஞ் சித்தே.

91

சித்தென்று மசித்தென்றுஞ் சிவமென்றுஞ்
 சிவமான சீவன் என்றும்
 சத்தென்று மசத்தென்றும் சற்குருவின்
 வடிவென்றும் சர்வம் என்றும்
 வித்தென்றும் வேதத்தின் விரிவென்றும்
 மெய்ஞான விழும மான
 முத்தென்றும் போற்றுவனே முன்வந்து
 மீட்பாயே முகுந்தன் தங்காய்.

92

தங்கவொளி தளதளக்கும் தாமரையார்
 வதனவொளி தஞ்ச மென்றே
 அங்கமுற விழுவாரின் அழுகையொலி
 துடைப்பாளே அடைக்க லம்யான்
 அங்கமெலாம் நொந்துபெற்ற அன்னைக்கும்
 அன்னையே அன்பே வேட்கும்
 பொங்குமருட் சுனையாடப் புகழ்ந்தாடிப்
 போற்றவருட் பூசை கொண்டே. 93

கொள்ளேனே வானுலகும் கொழுங்கமலப்
 பதமல்லால் குழைந்தே என்றும்
 அள்ளேனோ மனோன்மணியாள் அகத்தடத்தின்
 அருள்வெள்ளம் அல்லேல் நித்தம்
 கள்ளேற வண்டுதுங் காவினிலே
 கருமுகிலாள் கருணை வெள்ளம்
 அள்ளுறத் துள்ளிவிழும் ஆருகி
 அலைமோத ஆளும் அன்பே. 94

அன்பர்க்கே யன்பாகி அடியார்க்கே
 யடியாராய் அறிவாய் நாளும்
 இன்பத்தின் பெட்டகமாய் இராப்பகலே
 என்றில்லா இறைவீ நித்தம்
 துன்பத்தில் பிணைந்திட்டால் துயர்துடைக்கத்
 தோன்றுவளே துரக்கும் வாழ்வில்
 கண்மத்தின் கால்களைந்து காப்பாளே
 கடிதுசிவ காமித் தேனே. 95

தேனாகத் தித்திப்பாள் தெய்வயானைக்
 காய்வேலைத் தேர்ந்து போற்றி
 மானலே வந்தானை மருகியென
 மதகரிக்கு மார்க்கம் காட்டி
 ஏனாதி நாதர்க்கே யெந்தையருள்
 கூட்டினையே எமனே வந்தால்
 தானாக முன்வந்தே தமிழேனை
 ஆட்கொள்வாய் தாரார் சென்னி.

96

சென்னியுறத் திரிகங்கை செம்மதிசேர்
 கருநாகஞ் சேர்ந்தே யூர
 வெண்நுதலில் முக்குறியும் வெண்சாந்தம்
 முக்கண்ணும் விளங்கும் சூலம்
 மன்னுதரப் புலித்தோலும் மருங்கினிலே
 யொருங்கசையும் மணை னோடு
 கன்னலுறு தீஞ்சாருங் கற்பகமே
 கடுகிடுவாய் கனிந்தே காக்க.

97

காற்றினிலே கலந்தோடும் கீதமாய்க்
 கருத்தோடு கலந்த பாவாய்
 ஊற்றினிலே கொப்பளிக்கும் உண்ணீராய்
 ஊரெழுவுர் உயிராய் ஓடும்
 ஆற்றினிலே ஏற்றிவரும் அருங்கலமாய்
 அம்மையவள் ஆவாள் தானே
 ஈற்றினிலே தடுத்தாண்டு ஈசனடி
 காண்பிக்கும் ஈகை நல்காய்.

98

நக்கீரன் சிறைமீள நால்மூன்று
 கரத்தாணை நயந்த தாயே
 சக்கரத்தைக் கையேந்தும் சகமுண்டோன்
 உடன்பிறப்பே சக்தி நீயே
 விக்கினங்கள் தீர்த்தாளும் விமலையன்றே
 இன்றோவுன் அடியேன் ஏற்கே
 எக்கரத்தை நீட்டிடுவாய் ஏழைதனைச்
 சிறைமீட்க ஏகும் ஆத்தாள். 99

ஆறறிவின் பக்குவத்தை அறியாத
 ஐந்தறிவார் அறிவா ரோதன்
 ஆறறிவின் மேலான அருள்ஞான
 மெய்வடிவை ஆய்ந்தா ரென்றும்
 நூலறிவாய் நுவலரிய நுண்பொருளாய்
 நோக்குமொரு நோக்கம் கொண்டே
 ஆறறியார் அகண்டறிய அரிச்சுவட்டை
 அறிவித்தால் அறிவோம் போற்றி. 100

போற்றுவமே திருமுடியின் பொங்கரவ
 மணியொளியில் பொலியுந் தாயைப்
 போற்றுவமே பகீரதியாள் புனிதமணி
 வண்ணமுறு புனிதத் தாயைப்
 போற்றுவமே வெண்மதியின் பொன்னிழற்கீழ்
 தண்ணளியாய்ப் புரையுந் தாயைப்
 போற்றுவமே ஊரெழுவுர் மனோன்மணித்தாய்
 அருண்நிலவைப் பொழியும் சீரே. 101

சுபம்

மனோன்மணியாள் திருவடியே சரண்.

இந் நூலின் முகப்பு ஒவியக்கரு — கதிர். உரு நிழற்கிழி
(Block) அமைப்பு—யாழ். கொழும்பு ஸ்ரீரூடியோ.

ஆசிரியரின் நூல்களைப்பற்றி

ஸ்ரீ மீனாட்சி திருவிருத்தம்

“ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மைதன் திருப்பாதங்களைச் சரணாகப் பெற்ற
உள்ளம் அன்னை மயமாக, திருவருள் களிய உதித்த, இந்
நூலாசிரியரின் திருவிருத்தங்கள் படிப்போர் உள்ளங்களையும்
பக்தியூட்டி நிற்கும் தன்மையன.”

— பண்டிதர் ச. குமரேசையா

விரகத்தி விநாயகர் போற்றிமணிமாலை

“ஆணிப்பொன் முத்தழகோ! அருங்கொன்றைப் பூவழகோ!
அமுதேயன்ன பாணித் தேன் கவையழகோ! பாவாணர் கவி
யழகோ! ... (பாடல் 5) என்று இழுமெனக் கவிப்பிரவாகம்
செல்கிறது.”

— பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்

“ஆதிமுத விததேதியரைக்கும் அகஸ்தியர், ஓளவையார்,
கபிலர், நம்பியுட்பட விக்னேஸ்வரரைப் பாடியும், ஒச்சந்திராத நிலை
மிலேதான் ஆசிரியர் தன் குலதெய்வத்தைக் கவி செய்துள்ளான்
இன்றைய கவிஞர் இனத்துக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.”

— ஆழ்கட!

மனோன்மணி அந்தாதி

“தேவார, திருவாசகங்களிலும், முத்துக்குமாரசுவாமி
மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழிலும், அபிராமி அந்தாதியிலும்
ஆழ்ந்த ஈபோடும் பயிற்சியும் கதிரமலையானிடம் காணப்பட்டமை
யின் அனுபவ வெளிப்பாடே மனோன்மணி அந்தாதி”.

— கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்

“வசன கவிதை அலைமோதும் இந்நாளில், அந்தாதி எடு
படுமா? என்னும் ஐயம் எழலாம். ஆதியுமந்தமு மில்லா அரும்
பெருந் சோதியாகிய மனோன்மணியை அந்தாதிப்படுத்துவது
கதிரமலையானின் பக்திப்பெருக்கைக் காட்டுவதாகும்.”

— கலாநிதி வீத்துவான் வேலன்

திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னாகம்.